

a provést s ním disciplinární řízení, či zda byla oprávněna propustiti ho podle §u 64 téhož řádu bez tohoto řízení. Podle §u 64 služebního řádu, nadepsaného »Odepření konání povinností«, může žalovaná banka propustiti úředníka bez výpovědi a disciplinárního vyšetřování, odepřel-li přímo vykonávati své povinnosti a prohlásil-li výslovně, že nebude svých povinností řádně konati. Názor dovolatelův, že jest dle tohoto ustanovení v každém případě třeba, by úředník sám se prohlásil slovy ústně prohlášenými nebo psanými, nelze srovnati s jeho zřejmě zanižšeným smyslem, jak vyplývá ze souvislosti s §em 65 služebního řádu. Předpis §u 65 služebního řádu, že, nepřijde-li úředník po delší dobu do služby přes to, že byl aspoň dvakrát vyzván ku konání povinností, má býti s ním provedeno disciplinární řízení, musí býti vykládán tak, aby vedle něho předpis §u 64 služebního řádu, že »odepření konání povinností« jest důvodem k okamžitému propuštění, nepozbyl všeho významu. Ustanovení §u 65 platí proto jen tehdy, když nedocházení do úřadu může mít příčiny jiné, než úmyslné odpírání služebních výkonů, čemuž nasvědčuje i to, že se v něm nedostavení se do služby klade na roveň liknavému konání služby (pasivní resistance), jež na rozdíl od přímého a výslovného odpírání služby může býti důvodem ku propuštění jen po provedeném disciplinárním řízení. V případě žalobcově nebylo a není sporno, že žalobce do úřadu nechodil a konání služby odepíral jenom proto, by spolu s ostatními stávkujícími úředníky vynutil tím na žalované bance splnění určitých požadavků. Odpírání služby bylo vědomé a chtěné, jeho úmyslnost nebyla ukryvána. Žalobce setrval při něm, i když byl písemně a opětovně upozorněn na následky svého jednání a § 64 služebního řádu. Jelikož přiznává, že jeho nedostavení se do služby mělo výhradnou příčinu v zahájené stávce bankovních úředníků, nelze projev vůle, obsažený v tomto nedostavení se do služby, vyložiti dle §u 914 obč. zák. jinak, než že až do skončení stávky nebude svých povinností konati. Žalobce nepotřeboval tuto svou vůli projevit výslovně sám, neboť byla projevována výslovně již Sdružením peněžního úřednictva při zahájení stávky a žalobce schválil toto prohlášení své organizace, připojiv se ke stávce, takže jest za ně spoluzodpověden (§§ 863 a 1016 obč. zák.). Banka byla proto oprávněna použiti předpisu §u 64 služebního řádu, to tím více, když okamžité propuštění žalobce by bylo přípustno i dle dispozičního předpisu §u 27 čís. 4 zákona o obchodních pomocnících ze 16. ledna 1910, čís. 20 ř. zák.

Čís. 3668.

Společnost s ručením obmezeným (zákon ze dne 6. března 1906, čís. 58 ř. zák.).

Předpis §u 76 zákona o společnostech s r. o. o nutnosti notářského spisu při převodu závodního podílu mezi živými vztahuje se i na smlouvu předběžnou.

(Rozh. ze dne 1. dubna 1924, Rv I 1681/23.)

Žalobu o náhradu škody opíral žalobce o jednání žalovaného, jenž mu na navštívence sdělil, že kupuje od něho (žalobce) podíly společ-

nosti, čímž vzbudil u něho domněnku, že závodní podíly jsou tím prodány, následkem čehož žalobce, odmítnuv další koupěchtivé, utrpěl škodu, ježto podíly zatím v ceně poklesly. Žaloba byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodu.

Po právní stránce byla rozepře správně posouzena. Na tom, zda byl prodej žalobcových podílů již úplně dojednán, či zda šlo o pouhé předběžné vyjednávání, vůbec nezáleží, rozhodným jest, že prodej nebyl platným pro nedostatek formy notářského spisu, která jest v §u 76 zákona o společnostech s omezeným ručením ze dne 6. března 1906, čís. 58 ř. zák. pro převod podílů mezi živými předepsána. Pro nedostatek této formy nemohla býti stranami platně dojednána ani smlouva předběžná podle §u 936 obč. zák., neboť bylo by nepřipustným obcházením onoho velicího předpisu zákona, kdyby neměl o formě smlouvy předběžné platiti též předpis jako o smlouvě samé. Nebyla-li smlouva o prodeji podílů dle zákona platná, nemůže se žalobce domáhati ani jejího splnění, ani náhrady škody pro nesplnění. To uznává žalobce sám tím, že formuluje žalobní nárok jako nárok na náhradu škody zaviněné žalovaným bezprávným činem, totiž tím, že ho prohlášením o převzetí podílů uvedl v omyl, pro který žalobce odepřel, podíly jinak prodati. Nelze-li však žalobci přiznati nárok na náhradu pro nedodržení smlouvy, tím méně může se tak státi z důvodu bezprávného činu, neboť tu by musil žalobce dokázati zavinění žalovaného, totiž jeho zlý úmysl neb nedbalost (§§ 1294, 1295, 1296 obč. zák.). Žalobce ani netvrdí, tím méně nabízí se dokázati, že žalovaný uvedl ho v omyl úmyslně nebo z nedbalosti. Nemůže tvrditi ani, že žalobce, když mu poslal na navštívence zprávu o převzetí podílů a složení peněz do týdne v bance, neměl úmyslu skutečně tak učiniti, ani že při povinné bedlivosti musil věděti, že nebude moci slib splniti. Při úplném nedostatku takového tvrzení nelze mluvit o tom, že žalovaný žalobcovu škodu zavinil bezprávným činem. Pokud zklamal důvěru žalobcovu, že splní, co slíbil, jde jen o prosté nedodržení smlouvy. Pokud žalobce mimo to byl na omylu o platnosti závazku žalovaného, zavinil svůj omyl sám neznalostí řádně prohlášených zákonných předpisů a nemůže se ho dle §u 2 obč. zák. dovolávati.

Čís. 3669.

Uhradil-li rukojmí přímých směnečných dlužníků majiteli směnky směnečný dluh, zanikl tím jeho směnečný závazek i směnečné právo postižení, může se však na přímém dlužníku hojiti jako solidární spoludlužník. »Úhradou« rozumí se ve směnečném obchodu jakékoliv splnění směnečného závazku, třeba se nestalo právě placením penězi.

(Rozh. ze dne 1. dubna 1924, Rv I 1799/23.)

Žalobce tvrdil v žalobě, že jako směnečný rukojmí uhradil za žalovanou jako přijatelku dvě směnky na 16.000 Kč a 22.000 Kč, ježto za-